

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α.Θ.Μ. ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
ΚΟΝ. ΚΟΝ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΝ ΙΟΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ ΑΓΙΑΝ & ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

«Γίνου πιστός άχρι θανάτου και δώσω σοι τον στέφανον της ζωής»

Αυτά τα λόγια, Μακαριώτατε, ήταν πάντοτε το σύνθημα που ενέπνεε όλους εκείνους τους πιστούς, λαϊκούς και κληρικούς, οι οποίοι αγωνίσθηκαν κάτω από το λάβαρο της πίστεως του Χριστού, και τις περισσότερες φορές υπέφεραν τα πάνδεινα και δεν εδίστασαν ακόμη και την ζωή τους να δώσουν για τον σκοπό αυτό.

Αυτούς τους ήρωες της πίστεως προβάλλει εις το διηνεκές και η Εκκλησία μας προς τους πιστούς, λαϊκούς και κληρικούς, προς μίμησην. Αυτοί οι ήρωες υπήρξαν τα ζωντανά παραδείγματα τα οποία επίστευα ότι έπρεπε να έχω κι' εγώ πάντοτε προ οφθαλμών εις την ζωή μου, ιδιαιτέρως δε από την στιγμή που αποφάσισα να αφιερώσω την ζωή μου εις την διακονία του Παναγίου Τάφου και του Ιερού ημών Κοινού. Αν και ανάξιος παντελώς να φέρω έστω και αυτό το τίμιο Χριστιανικό όνομα, προσπάθησα, το κατά δύναμιν, να ακολουθήσω το παράδειγμα των ηρώων της πίστεώς μας.

Είναι γνωστή η ζωή μου στην Αδελφότητά μας, αν και βεβαίως δεν έχω πράξει τίποτε για το οποίο θα μπορούσα να υπερηφανευθώ. Για ένα πράγμα και μόνο τολμώ να καυχηθώ, ότι δηλαδή, αγάπησα τον Πανάγιο Τάφο και εργάσθηκα πάντοτε με ειλικρίνεια, με αφοσίωση, με προθυμία και αυταπάρνηση για το συμφέρον του Ιερού ημών Κοινού, όπως τουλάχιστον το έκρινα εγώ. Και μπορεί να μην τα κατάφερα πάντοτε τόσο καλά όσο θα έπρεπε, δεν μπορεί όμως να πεί κανείς ότι δεν προσπάθησα ή ότι εδελίασα στην προσπάθειά μου αυτή. Και δεν μπορεί κανείς να πεί ότι αδίκησα ή έβλαψα θεληματικά κάποιον εκ των πνευματικών μου εν Χριστώ Αδελφών.

Πίστευα ότι κανείς δεν συμφωνούσε με τις έέργειες και τον τρόπο διοίκησης του Πατριάρχου Διοδώρου και περίμενα, αμέσως μετά τον θάνατό του, όλη η Αδελφότης να έλθει να με συγχαρεί και να με ευχαριστήσει, όπως έκαναν πολλοί αδελφοί κατ' ιδίαν, για τις διαμαρτυρίες μου εναντίον του, να με αγκαλιάσει και να με αποκαταστήσει αμέσως, μετά την εκλογή του νέου Πατριάρχου, όποιος κι' αν ήταν αυτός. Αντ' αυτού τι αντιμετωπίζω; Μου ζητάτε να δεχθώ ως δίκαιες τίς τιμωρίες πού μου επέβαλε, με την ανοχή της Συνόδου. Αυτό και αν ήταν έκπληξη!!!

Ως Επίσκοπος και μέλος της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, πίστευα και πιστεύω ότι είχα το καθήκον και την υποχρέωση να διαμαρτυρηθώ για πράγματα και καταστάσεις που, κατά την γνώμη μου, δεν ήταν σωστές. Δεν διεκδίκησα ποτέ το αλάθητο γιά τον εαυτό μου, αλλά ζήτησα να συζητήσουμε όλοι μαζί τα προβλήματα του Πατριαρχείου και να λάβουμε από κοινού τις ενδεικνυόμενες αποφάσεις, πράγμα το οποίο βεβαίως

ήταν το μόνο που δεν είχε στο μυαλό του ο Πατριάρχης Διόδωρος.

Ο Επίσκοπος, σύμφωνα με την διδασκαλία της Εκκλησίας μας, είναι «εις τύπον και τόπον Χριστού». Είναι διάδοχος και ισότιμος των Αποστόλων και δεν είναι σκλάβος ή δούλος κανενός Πάπα ή Παπίσκου.

Ούτως ή άλλως ζούμε σε μια κατάσταση και σε μια περιοχή πολύ δύσκολη. Η εμπόλεμος κατάσταση, η οποία συνεχίζεται για πολλά χρόνια τώρα και μόνον ο Θεός γνωρίζει πότε και πώς θα καλυτερέψει, δυσκολεύει πολύ την ζωή μας. Ζούμε ανάμεσα σε ανθρώπους και λαούς οι οποίοι, αν μή τι άλλο, δεν έχουν τις καλύτερες διαθέσεις για μας. Από την άλλη πλευρά έχουμε τούς χριστιανούς των άλλων δογμάτων οι οποίοι κοιτάζουν να υποσκάψουν την υπόστασή μας. Η κοινωνία μας έγινε τέτοια που, το λιγότερο, δεν ενθαρρύνει τούς νέους να ακολουθήσουν τον δρόμο της Εκκλησίας. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, και πολλά άλλα παρόμοια, έχουμε να αντιμετωπίσουμε και την απαράδεκτη κατάσταση εντός του Πατριαρχείου. Τι να πώ περισσότερο ;

Μερικοί με κατηγορήσαν ότι φάνηκα αχάριστος προς τον Πατριάρχη Διόδωρο, ο οποίος με περιέβαλε με εμπιστοσύνη και μου ανέθεσε μερικά από τα πιο σημαντικά διακονήματα του Πατριαρχείου. Εκ πρώτης όψεως και εάν κανείς δεν πολυεξετάσει την περίπτωση, μπορεί να πιστέψει κάτι τέτοιο. Η αλήθεια όμως είναι ότι ό,τι έκανα το έκανα από αγάπη προς τον Πατριάρχη Διόδωρο και, σύμφωνα με το αρχαίο ρητό : «φίλος μεν Πλάτων, φίλτατη δε η αλήθεια», από αγάπη προς το Πατριαρχείο. Έχοντας πάντοτε προ οφθαλμών το ρητό : «Πειθαρχείν δει Θεώ μάλλον ή ανθρώποις» , προσπάθησα να προστατέψω τον Πατριάρχη από τον κατήφορο που είχε πάρει και οδηγούσε προς την καταστροφή (το όχημα) του Πατριαρχείου. Του μίλησα πρώτα κατ' ιδίαν. Μετά διαμαρτυρήθηκα μέσα στην Σύνοδο και πολύ αργότερα δημοσίως για την συμπεριφορά του, χωρίς δυστυχώς, να με προσέξει. Σ' αυτό έφταιξαν και οι υπόλοιποι Αδελφοί οι οποίοι τον χειροκροτούσαν και τον ζητωκραύγαζαν και δεν τον άφηναν να ακούσει τις διαμαρτυρίες μου και να σταματήσει τον ξέφρενο κατήφορο που είχε πάρει. Όπως τα φρένα του αυτοκινήτου χρειάζονται για τις ώρες που υπάρχει κίνδυνος, ενώ όταν όλα πάνε καλά δεν χρειάζονται, έτσι και η Σύνοδος λειτουργεί, πρέπει να λειτουργεί, δίκη φρένων, όταν τα πράγματα δε πάνε καλά, έστω και αν αυτό σημαίνει την φθορά των φρένων, και αυτό έπραξα κι' εγώ. Ποιός λοιπόν φάνηκε αχάριστος προς τον Πατριάρχη; Ο Νικηφόρος που προσπάθησε να τον προστατέψει από τον κατήφορο, ή εκείνοι που τον χειροκροτούσαν βλέποντάς τον να οδηγείται στην καταστροφή ;

Δεν θα μπορούσα να κάνω κι' εγώ τό ίδιο, όπως και τόσοι άλλοι, δηλαδή να αδιαφορήσω για το συμφέρον του Πατριαρχείου και να κάνω τό «κορόϊδο» ; Να κοιτάζω να περάσω τον καιρό μου με όσον το δυνατόν λιγότερες προστριβές; Εάν ενδιαφερόμουν μόνο γιά την θέση μου και την καλοπέρασή μου, (αν μια ζωή αδιαφορίας μπορεί να ονομασθεί καλοπέραση), αυτό θα έκαμνα. Αλλά όπως πολύ καλά το ξέρετε όλοι σας, από μικρός έδειξα ότι ενδιαφέρομαι περισσότερο για το Πατριαρχείο παρά για τον εαυτό μου. Είναι γνωστές οι διαμαρτυρίες μου όταν ήμουν παιδονόμος, όταν έφυγα για σπουδές στην Αμερική και η διαμαρτυρία μου εναντίον της συμπεριφοράς του Πατριάρχου Διοδώρου δεν ήταν τίποτε άλλο από ένδειξη ενδιαφέροντος για το Πατριαρχείο.

Εάν πάλι νομίζετε ότι έκανα λάθος, ότι δεν ήταν σωστό αυτό που έκανα, τότε λοιπόν

ξεχάστε με και συνεχίστε την πορεία σας. Στο κάτω- κάτω, ποιός είναι ο Νικηφόρος με τον οποίο πρέπει να ασχολείσθε; Ένας ακόμη ξεροκέφαλος, ο οποίος νόμισε ότι τα ξέρει όλα και ότι, επειδή έγινε Επίσκοπος και μέλος της Συνόδου, είχε το δικαίωμα να μας πεί και την γνώμη του και να ζητήσει να την ακούσουμε. Εάν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε σίγουρα βρίσκομαι σε λάθος τόπο. Πάντως έχω ήσυχη την συνείδησή μου ότι έπραξα το καθήκον μου όσο μπορούσα καλύτερα, με αυτοθυσία και αυταπάρνηση. Γνωρίζετε πολύ καλά όλοι σας ότι ποτέ δεν επεδίωξα θέσεις και αξιώματα και μάλιστα όταν για πρώτη φορά μου πρότεινε ο Πατριάρχης να με κάνει Σκευοφύλακα του Παναγίου Τάφου, του είπα ότι θα προτιμούσα να με διώριζε κάποιον άλλου. Όσες φορές με προήγαγε ο Πατριάρχης το έκανε από μόνος του ή κατόπιν προτάσεως άλλων, ποτέ κατόπιν δικής μου παρακλήσεως προς αυτόν ή προς κάποιον άλλον. Πάντοτε αισθάνομαι υπόχρεος προς την Γεραράν Αγιοταφικήν Αδελφότητα για την ευκαιρία που μου έδωσε να υπηρετήσω τον Πανάγιο Τάφο και ούτε είχα ποτέ, ούτε και έχω καμμία απαίτηση από την Αδελφότητα για όσα συνέβησαν στο παρελθόν.

Όλοι παραδεχόμαστε ότι επί Πατριάρχου Διοδώρου η κατάσταση του Πατριαρχείου μας επιδεινώθηκε απελπιστικά. Επεκράτησε το ψεύδος, η κολακεία, η απάτη και γενικά κάθε “αρετή” που θα έπρεπε να αποφεύγουμε. Τώρα όμως έχουμε καινούργιο Πατριάρχη ο οποίος φημίζεται για την αγάπη του και την αφοσίωσή του προς το Πατριαρχείο μας. Έναν Πατριάρχη ο οποίος είναι προσιτός και ευήκοος προς πάντας. Έναν Πατριάρχη ο οποίος υποσχέθηκε να πατριαρχεύσει με αγάπη, με δικαιοσύνη και με σεβασμό προς τα ιερά και τα όσια της πίστεώς μας. Από την άλλη μεριά όμως ακούγονται φωνές που ξενίζουν. “Έλα καϋμένε”, λένουν, “κάμε πως δεν καταλαβαίνεις”, “κολάκεψε τον Πατριάρχη και όλα θα τακτοποιηθούν”, “εκείνο που έχει σημασία είναι να τακτοποιηθείς, να βολευτείς”. “Εσύ θα διορθώσεις την κατάσταση ; ετσι είναι τα πράγματα και δεν αλλάζει η κατάσταση”. “ Δυστυχώς, ο εκάστοτε Πατριάρχης είναι δικτάτορας και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα”. Είμαστε καταδικασμένοι και όσο πιο γρήγορα το καταλάβεις τόσο το καλύτερο για σένα”, και πολλά άλλα παρόμοια και απίθανα ακούγονται, που δείχνουν μια εικόνα απίστευτη. Και ποιός τα λέει αυτά ; Ο Πατριάρχης, και η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Παλαιφάτου Πατριαρχείου των Ιεροσολύμων, της Μητρός των Εκκλησιών. Μάλιστα!

Όλοι παραδεχόμαστε ότι οι τιμωρίες που μου επέβαλε ο Πατριάρχης Διόδωρος είναι άδικες, αντικανονικές και ανυπόστατες και ότι ισχύουν μόνον «δικτατορικά δικαιώματα». Δεν είναι λοιπόν, τό λιγότερο, άδικο να ζητάτε τώρα από μένα να τις αναγνωρίσω σαν δίκαιες, εάν θέλω την ανάκλησή τους; Διότι, βεβαίως, το να γράψω ένα γράμμα και να ζητήσω συγγνώμη για αυτά που έγραψα και είπα εναντίον του Πατριάρχου Διοδώρου και να υπογράψω το γράμμα αυτό με οποιοδήποτε όνομα εκτός του κανονικού μου ονόματος θα εσήμαινε ότι τις αναγνωρίζω ως δίκαιες. Δεν είναι υποχρέωση της Ιεράς Συνόδου να επανορθώσει μια αδικία- ένα έγκλημα θά έλεγα, προς την αλήθεια, προς την πίστη μας, προς το Επισκοπικό αξίωμα και κυρίως προς την Αδελφότητά μας προς χάριν της οποίας έκανα ότι έκανα, και να αποκαταστήσει την τάξη και την δικαιοσύνη ; Διότι εάν η συμπεριφορά αυτή προς έναν Επίσκοπο της Εκκλησίας μας, προς έναν αδελφό, έστω και τον τελευταίο στην Αδελφότητα, δεν είναι εγκληματική, τότε δεν ξέρω τί είναι έγκλημα .

Εγώ διαμαρτυρήθηκα εναντίον μιάς καταστάσεως η οποία δεν ήταν καλή. Τώρα θέλω να μάθω εάν η κατάσταση αυτή πρόκειται να αλλάξει ή όχι. Και εάν μεν με αποκαταστήσετε θα είναι σημάδι ότι η κατάσταση εκείνη άλλαξε. Εάν όχι, αυτό θα

σημάνει ότι τίποτε δεν άλλαξε.

Και ναί μεν, ξέρω ότι δεν ζούμε στον Παράδεισο και ότι μια τέτοια κατάσταση υπήρχε και στο παρελθόν. Είναι όμως αυτός λόγος για να συνεχισθεί η ίδια κατάσταση και στο μέλλον; Είναι αυτός ο τρόπος για να συνεχίσουμε την ζωή μας, να προοδεύσουμε, να αναδιοργανώσουμε το Πατριαρχείο μας, να προσελκύσουμε νέους αδελφούς στην Αδελφότητά μας, να ζεστάνουμε τις καρδιές των νεοτέρων και να τους βοηθήσουμε να νοιώσουν σαν ολοκληρωμένοι και σωστοί άνθρωποι; Αλλά και εμείς, οι παλαιότεροι, να νοιώσουμε λίγη ανακούφιση απο όλα όσα περάσαμε μέχρι σήμερα; να δώσουμε την καλή μαρτυρία στους γύρω μας και να βοηθήσουμε, το κατά δύναμην, ώστε να γίνει ο κόσμος γύρω μας καλύτερος;

Εκείνο πού προέχει σήμερα δεν είναι η αποκατάσταση του Νικηφόρου αλλά η αποκατάσταση της αλήθειας, της δικαιοσύνης και της τάξεως στην Αδελφότητά μας. Μόνο έτσι θα έχει η Αδελφότητά μας την ευλογία του Θεού και μόνο έτσι θα επιτύχει στην Αποστολή της. Αλλιώς θα συνεχίσει τον κατήφορο πού έχει πάρει εδώ και αρκετά χρόνια και θα οδηγηθεί στην διάλυση και την καταστροφή, ό μή γένοιτο.

Μου φαίνεται ότι κάπου έχει γίνει μια παρεξήγηση. Νομίζω ότι μερικοί Συνοδικοί έχουν την εντύπωση ότι ζητώ την συγνώμη της Ι. Συνόδου, το έλεός της και την χάρη της. Οχι, δεν ζητώ αυτά, αλλά την αποκατάσταση της τάξεως, της αλήθειας και της δικαιοσύνης, πράγματα που εξευτελίστηκαν τελείως με τις τιμωρίες προς το πρόσωπό μου. Δεν παρέμεινα στην Ιερουσαλήμ, μετά από τις τιμωρίες μου από τον Πατριάρχη Διόδωρο, επειδή δεν μπορούσα να κάνω κάτι άλλο, αλλά από αγάπη προς την Αδελφότητά μας στην οποία θέλω να προσφέρω τις υπηρεσίες μου. Εάν το πρόβλημα είναι ο Νικηφόρος, ξεχάστε τον και προχωρήστε μπροστά. Εάν, γιά να πάει μπροστά η Αδελφότητά μας, πρέπει να φύγει ο Νικηφόρος, τότε θα φύγω. Δεν νομίζω όμως ότι έτσι έχουν τα πράγματα.

Μερικοί λένουν: “Να αναθέσουμε σε κάποιον ειδικό καθηγητή του Πανεπιστημίου να εξετάσει την περίπτωση αυτή και να αποφανθεί”. Δηλαδή η Αγία και Ιερά Σύνοδος δεν ξέρει εάν οι τιμωρίες μου ήταν δίκαιες η άδικες. Δεν ξέρει πώς να επανορθώσει μιαν αδικία και χρειάζεται την γνώμη ειδικού. Δηλαδή, η διαδικασία των τιμωριών πού μου επεβλήθησαν έγινε σύμφωνα με όλους τούς τύπους και τούς κανόνες της Εκκλησίας και του στοιχειώδους δικαίου και τώρα πρέπει να προσέξουμε να μήν γίνει καμμία παρατυπία. Εστω. Δεν έχω καμμία αντίρρηση. Θα πρέπει όμως να εξετάσει ο ειδικός την όλη υπόθεση απο την αρχή και να αποφανθεί κατά πόσον οι τιμωρίες πού μου επέβαλε ο Πατριάρχης και η Σύνοδος είναι σωστές η όχι.

Μερικοί άλλοι λένουν ότι πρέπει να δείξω εάν είμαι καλός μοναχός με το να δείξω ταπείνωση, να κάνω υπακοή και να υπογράψω ως λαϊκός την αίτησή μου προς τον Πατριάρχη και την Σύνοδο για την αποκατάστασή μου, έστω και αν είναι άδικες οι τιμωρίες μου. Και διερωτώμαι : Καλά, εγώ να το κάνω αυτό. Εκείνοι, οι οποίοι με κατεδίκασαν εν γνώσει τους άδικα, δεν είναι Μοναχοί ; Δεν πρέπει να δείξουν την ίδια ταπείνωση την οποία ζητούν από μένα, και να μου ζητήσουν συγνώμη για τις άδικες τιμωρίες που μου επέβαλαν;

Λέγουν μερικοί : « Καλώς ή κακώς, υπάρχει μία Συνοδική απόφαση. Εμείς δεν υπεισερχόμεθα στην ουσία της αποφάσεως εκείνης». Μα αυτό είναι ακριβώς το ζητούμενο. Να υπεισέλθετε στην ουσία και να αποφασίσετε. Αν όχι, τότε ποιός ο

λόγος να συζητάμε το θέμα αυτό; Ωραία λοιπόν, εσείς δεν υπεισέρχεσθε στην ουσία της αποφάσεως εκείνης, δηλαδή, δεν εξετάζετε εάν η απόφαση εκείνη ήταν σωστή ή λάθος, αλλά ζητάτε από μένα να παραδεχθώ ότι ήταν σωστή. Ωραία λογική!!!

Επίσης λένουν : « Καλώς ή κακώς, υπάρχει μία απόφαση της Συνόδου και πρέπει να την σεβασθούμε». Τί θα πεί “καλώς ή κακώς;” Αυτό είναι απαράδεκτο. Εάν μεν είναι “καλώς”, τότε εγώ θα είμαι ο πρώτος που θα πώ να μην αλλάξει η απόφαση αυτή. Εάν όμως είναι “κακώς”, τότε πρέπει να αλλάξει αμέσως, χωρίς χρονοτριβή, διότι όσο παραμένει, προσβάλλει το χριστιανικό μας όνομα. Από τότε οι αποφάσεις της Συνόδου των Ιεροσολύμων ή όποιασδήποτε Συνόδου έγιναν ντεφάκτο αλάθητες ; Από ότι γνωρίζω, αν και δεν είμαι απόφοιτος της Θεολογίας, καμμία απόφαση Συνόδου, όποιασδήποτε Συνόδου, δεν είναι κατοχυρωμένη, εάν δεν επικυρωθεί από μία μεταγενέστερη Σύνοδο και δεν γίνει αποδεκτή από την Εκκλησία(με τη ευρύτερη σημασία της λέξεως), και μπορεί να ανατραπεί. Εάν εσείς νομίζετε ότι η απόφαση αυτή εναντίον μου είναι σωστή και δίκαιη και δεν πρέπει να αλλάξει, τότε μην την αλλάζετε.

Μου ζητάτε να υπογράψω ένα γράμμα ως λαϊκός, σύμφωνα με την τιμωρία που μου επέβαλε ο Πατριάρχης Διοδώρος. Με τον τρόπο αυτό μου ζητάτε να παραδεχθώ ότι έφταιγα εγώ για την κακοδαιμονία του Πατριαρχείου μας επί Πατριάρχου Διοδώρου. Απορρίψατε την αίτησή μου επειδή έγραψα ότι με καταδικάσατε άδικα. Πρέπει εσείς να δηλώσετε εάν τιμωρήθηκα δίκαια ή άδικα. Εάν πιστεύετε ότι είχα δίκαιο να διαμαρτυρηθώ εναντίον του Πατριάρχου Διοδώρου, τώρα είναι ο καιρός να με δικαιώσετε.

Δεύτερον, μου ζητάτε, από μένα, έναν Επίσκοπο, να κάνω ψευδή δήλωση, να βεβαιώσω δηλαδή, ότι δεν φταίγατε εσείς οι Συνοδικοί για την απόφαση αυτή εναντίον μου.

Τρίτον, ζητώντας μου να υπογράψω ως λαϊκός μία τέτοια αίτηση, ουσιαστικά θέλετε να αλυσοδέσετε και να φιμώσετε και εμένα και όλους τους Αγιοταφίτες για πάντα διότι, ούτε εγώ, ούτε κανένας άλλος θα τολμήσει ποτέ να εκφράσει ελεύθερα την γνώμη του, διότι ο εκάστοτε Πατριάρχης θα επιδεικνύει την αίτησή μου με την υπογραφή μου, ως δαμόκλεια σπάθη και θα τους φοβερίζει.

Τέταρτον, επιμένοντας να υπογράψω ως λαϊκός, διαπράττετε ένα δεύτερο έγκλημα εναντίον της αλήθειας, εναντίον της Εκκλησίας μας και της πίστεώς μας, μετά απο το πρώτο έγκλημα της καταδίκης μου. Εμένα μεν με αδικήσατε με την απόφασή σας εναντίον μου αλλά αυτό, αφενός μεν εμένα δεν με πειράζει, διότι είναι μία αδικία εναντίον μου και γνωρίζω ότι ζώντας στον κόσμο σαν χριστιανός θα αδικηθώ. Ούτε ο πρώτος είμαι ούτε ο τελευταίος που αδικείται. Εξ άλλου, αυτό για μένα είναι ευλογία γιατί αδικούμαι για την αλήθεια του Χριστού, πράγμα το οποίο με κατατάσσει στην κατηγορία εκείνων για τους οποίους είπε ο Χριστός το γνωστό : “χαίρετε και αγαλιάσθε... κλπ.” Αλλά ταυτόχρονα καταδικάζετε έναν Επίσκοπο και τον φιμώνετε για να μην πεί την αλήθεια.

Πέμπτον, ζητώντας μου να υπογράψω ως λαϊκός, ουσιαστικά αφαιρήτε από τον εαυτό σας την ευκαιρία να εξιλεωθείτε για το έγκλημα που διαπράξατε εις βάρος μου, ως άτομο, και εις βάρος ενός Επισκόπου της Εκκλησίας μας με το να με καταδικάσετε επειδή απλώς και μόνο διαμαρτυρήθηκα για τις αυθαιρεσίες του Πατριάρχου, πράγμα

το οποίο το έπραξα για να απαλλάξω την Αδελφότητα, δηλαδή, εσάς τούς ίδιους, από την σκλαβιά και την τυρρανία ενός στυγνού δικτάτορα και τώρα θέλετε να διαπράξετε ένα δεύτερο έγκλημα, ζητώντας μου να υπογράψω ψευδώς, από φόβο προς τον νέο δικτάτορα και τύρρανο της Αδελφότητας .

Ακουσα και το εξής καταπληκτικό. Οτι δηλαδή, οι Συνοδικοί φοβούνται να με αποκαταστήσουν διότι, λένε, μπορεί να διαμαρτυρηθώ εις το μέλλον και εναντίον του Πατριάρχου Ειρηναίου, όπως διαμαρτυρήθηκα και εναντίον του Πατριάρχου Διοδώρου. Δηλαδή, πιστεύουν, ότι ο Πατριάρχης Ειρηναίος μπορεί να μας κάνει τα ίδια που έκανε και ο Πατριάρχης Διόδωρος. Η μάλλον, θα έλεγα, ότι είναι σαν να λένε στο Πατριάρχη Ειρηναίο : “Μακαριώτατε, επειδή φοβούμαστε ότι ο Νικηφόρος είναι μια απειλή για σάς, ότι μπορεί στο μέλλον να διαμαρτυρηθεί εναντίον σας, γιαντό δεν θέλουμε να τον αποκαταστήσουμε, για να μπορείτε ελευθερά να κάνετε ότι θέλετε, χωρίς φόβο διαμαρτυρίας από κανέναν”. Ενώ θα έπρεπε να του πουν επισήμως και ξεκάθαρα : “ εάν σκοπεύετε να κάνετε αυτά που έκανε ο Πατριάρχης Διόδωρος, τότε όλοι θα γίνουμε Νικηφόροι και θα διαμαρτυρηθούμε εναντίον σας”. Το καταλαβαίνω να μην θέλει να με αποκαταστήσει ο Πατριάρχης Ειρηναίος, φοβούμενος τυχόν αντιδράσεις μου και διαμαρτυρίες μου στο μέλλον. Αλλά οι Συνοδικοί ;

Λένε μερικοί : “ Εχουμε μια απόφαση Συνόδου και πρέπει να τηρηθεί”. Δεν καταλαβαίνω όμως γιατί δεκάδες άλλες αποφάσεις που ελήφθησαν “εν Συνόδω”, επί Πατριάρχου Διοδώρου, δεν τηρήθηκαν ή αγνοήθηκαν τελείως, και πρέπει οπωσδήποτε να τηρηθεί η απόφαση που αφορά εμένα. Εκτός, βέβαια, αν πιστεύουν ότι μόνο η απόφαση που αφορούσε εμένα ήταν δίκαιη και γιαντό πρέπει να τηρηθεί, οπότε λύνεται η απορία. Μα, λένουν, ο Πατριάρχης ανεκάλεσε τις αποφάσεις εκείνες γιαντό δεν εκτελέστηκαν. Δηλαδή, όταν δεν θέλει ο Πατριάρχης, δεν εκτελούνται οι αποφάσεις της Συνόδου; Θα ήταν ωραίο να παραδεχθούμε κάτι τέτοιο.

Επίσης λένουν : “ Ο τρόπος με τον οποίο ενήργησες, κατά την κριτική σου εναντίον του Πατριάρχου Διοδώρου, δεν ήταν σωστός. Ξεπέρασες τα όρια”. Θα ήθελα, λοιπόν, να μου πουν ποιά είναι τα επιτρεπόμενα όρια; Τί επιτρέπεται να πει κάποιος και να κάνει σε μια παρόμοια περίπτωση και, τέλος πάντων, να μου πουν ποιά παράδειγμα να ακολουθήσω; Ποιός είναι εκείνος, από τούς άλλους Συνοδικούς, που ενήργησε μέσα στα επιτρεπόμενα όρια και έκανε σωστή κριτική; Πάντως, εγώ θα έλεγα ότι, μάλλον δεν μίλησα όσο αυστηρά θα έπρεπε γιατί, όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων, κανείς δεν πρόσεξε ή δεν έδωσε σημασία σε αυτά που είπα.

Διαμαρτύρεται ο Μακαριώτατος γιατί οι Συνοδικοί δεν μίλησαν και δεν διαμαρτυρήθηκαν επι Πατριάρχου Διοδώρου, αλλά τον άφησαν να διαλύσει κυριολεκτικά το Πατριαρχείο. Πρώτον, ξεχνά ο Μακαριώτατος, ότι ήταν και αυτός Συνοδικός και είχε υποχρέωση να μιλήσει τότε και δεύτερον, εάν κανείς σκεφθεί το τι τράβηξα εγώ, που μίλησα , και τι τραβώ ακόμα, ήδη απελθόντος του Πατριάρχου Διοδώρου, θα εννοήσει πολύ εύκολα γιατί δεν μίλησαν, παρ’ όλον ότι αυτό δεν τους δικαιολογεί καθόλου και σε καμιά περίπτωση, αλλά και ούτε με κάνει εμένα να μετανιώσω για τις δικές μου διαμαρτυρίες.

Το αποκορύφωμα όμως του παραλόγου είναι η απόφαση της Συνόδου να μου ζητήσει να αφαιρέσω από την αίτησή μου προς την Σύνοδο, για την αποκατάστασή μου, την λέξη “αδίκως”(καθαιρεθείς). Όλοι, απο τον Πατριάρχη μέχρι και τον τελευταίο

Αγιοταφίτη και τον τελευταίο κάτοικο της Ιερουσαλήμ, λένε ότι η απόφαση εναντίον μου ήταν άδικη, αλλά εγώ, ο αμέσως ενδιαφερόμενος, δεν πρέπει να επιμένω στο σημείο αυτό, για να μην θιγεί η αξιοπρέπεια των Συνοδικών. Αφού λοιπόν έτσι έχουν τα πράγματα, Μακαριώτατε και άγιοι Πατέρες, δεν την θέλω τέτοια αποκατάσταση. Προτιμώ να πεθάνω τιμωρημένος. Τέτοια αποκατάσταση δεν είναι αποκατάσταση αλλά αιώνια καταδίκη. Σας ευχαριστώ πολύ για την αγάπη σας και μένω υπόχρεος.

Εάν δεν με αποκαταστήσετε αυτό σημαίνει ότι με θεωρείτε ένοχο, ότι δηλαδή έφταιξα που διαμαρτυρήθηκα εναντίον του Πατριάρχου Διοδώρου. Εκτός εάν δεν νομίζετε ότι έφταιξα για την διαμαρτυρία μου αυτή, αλλά φταίω τώρα γιατί δεν δέχομαι σαν δίκαιες τις τιμωρίες του Πατριάρχου Διοδώρου και της Συνόδου. Κατά την γνώμη μου, το να μου ζητάτε να δεχθώ σαν δίκαιες τις τιμωρίες του Πατριάρχου διοδώρου, είναι σαν να μου λέτε : “ Νικηφόρε, η κατάσταση πού είχαμε επι Πατριάρχου Διοδώρου δεν άλλαξε και γιαυτό πρέπει να την δεχθείς και να υποταχθείς σαυτήν.

Εάν λοιπόν νομίζετε ότι όντως φταίω εγώ, τότε αφήστε τα πράγματα όπως έχουν. Δεν χρειάζεται να κάνετε τίποτε. Εάν έχετε ήσυχη την συνείδησή σας ότι κάνετε το σωστό, ξεχάστε τον Νικηφόρο. Εκείνο πού έχει σημασία είναι να κάνουμε αυτό πού μας επιβάλλει η συνείδησή μας. Οσο για μένα, κάπου στο Ευαγγέλιο γράφει: “ ...μακάριοι εστε όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσι παν πονηρόν ρήμα καθ’ υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού. Χαίρετε και αγαλιάσθε, ότι ο μισθός υμών πολὺς εν τοις ουρανοίς. οὕτω γαρ εδίωξαν τούς προφήτας τους προ υμών”. Εάν αυτά τα λόγια είναι αληθινά, τότε έχω κάτι να ελπίζω. Εάν όχι, τότε ας πούμε ότι έκανα λάθος.

Μακαριώτατε

“Εί κακώς ελάλησα, μαρτύρησον περί του κακού, εί δε καλώς, τί με δέρεις;” Εγώ περίμενα αυτήν τήν δικαίωση 13 χρόνια τώρα. Εάν θέλετε, μπορείτε να με δικαιώσετε. Εάν δεν θέλετε, δεν πειράζει, ελπίζω στην δικαίωσή μου από τον Θεό. Πάντως ακόμη πιστεύω ότι, εάν το θελήσουμε, μπορούμε να κάνουμε το Πατριαρχείο μας και στην πράξη, όπως πραγματικά είναι και εκ φύσεως. Εκκλησία Χριστού και μάλιστα η Μητέρα όλων των Εκκλησιών. Και αυτό θα γίνει μόνο εάν μπορέσουμε να οργανωθούμε και να δουλέψουμε όλοι μαζί, με ενδιαφέρον και αγάπη για την αποστολή μας, με σεβασμό προς αλλήλους και με πίστη προς τον Χριστό μας. Οι δυνατότητες που έχουμε είναι απεριόριστες.

Ιερουσαλήμ, Νοέμβριος 2001

Με αγάπη Χριστού

+Επίσκοπος Κωνσταντίνης Νικηφόρος